

Řím ustavuje vidění – číslo pět

Odhalení opakujících se prorockých sporů v adventismu: Porozumění násilníkům z tvého lidu

Jeff Pippenger

2024-08-09

V předchozím článku jsme určili šest prorockých linií sporů, které se v dějinách adventismu vyskytly od období milleritů až do současnosti. Tvrdím, že první a poslední spor o „lupičích z tvého lidu“ ve čtrnáctém verši jedenácté kapitoly knihy Daniel jsou prorocky totožné. Millerité rozuměli „lupičům“ jako Římu a protestanti učili, že „lupiči“ byli syrský král jménem Antiochos Epifanés.

A v těch časech mnozí povstanou proti králi jihu; také násilníci z tvého lidu se povýší, aby naplnili vidění; avšak padnou. Daniel 11,14.

Počínaje desátým veršem a pokračujíc až k verši patnáctému je zde znázorněn válečný zápas mezi královstvími Egypta a Sýrie. Egypt je v tomto oddílu králem jihu a syrský král je představen jako král severu. Verš deset označuje to, co historikové nazývají počátkem čtvrté syrské války roku 219 př. Kr., verše jedenáct a dvanáct znázorňují bitvu u Rafie roku 217 př. Kr. a její následky. Poté verše třináct až patnáct označují bitvu u Pania roku 200 př. Kr. V verších deset až patnáct je syrským králem Antiochos Magnos, vládce Seleukovské říše.

Desátý verš představuje dějiny, v nichž Antiochos Magný zahajuje válku, aby znovu získal území, které bylo před lety odňato seleukovskému království. Ve verši toto ztracené území znovu dobývá roku 219 př. Kr., avšak dočasně ustává ve svých útocích a usiluje o nové soustředění své vojenské síly. Znovu získal vládu nad ztraceným územím a postoupil až k hranici Egypta, jižního království ovládaného ptolemaiovskou dynastií. Mezi roky 219 př. Kr. a 217 př. Kr. vytvářel jak král jihu, tak král severu plány pro blížící se bitvu u Rafie.

Bitva u Rafie se odehrála roku 217 př. Kr. a jižní království Egypta, ovládané Ptolemaiem, zvítězilo nad syrským králem Antiochem Magnem, králem severu v prorockém oddílu. Potom ve verších třináct až patnáct, o sedmnáct let později, roku 200 př. Kr., Antiochus Magnus, který tehdy uzavřel spojenectví s Filipem Makedonským, se střetl s Egyptem v bitvě u Pania. Jižní království Egypta tehdy mělo dětského krále ve věku pěti nebo šesti let a Antiochus Magnus i Filip nemohli odolat tomu, aby nevyužili dětského krále Egypta, a Antiochus Magnus v bitvě u Pania zvítězil. Tři verše, které představují bitvu u Pania, obsahují verš čtrnáct, v němž je do prorockého vyprávění uvedena nová mocnost.

Loupežníci z tvého lidu jsou jinou mocností než egyptský král jihu, seleukovský král severu či Filip, makedonský vládce. Millerité rozpoznali, že Řím je loupežníky z tvého lidu. Jeden z hebrejských kořenových výrazů, který se překládá jako „loupežníci“, znamená „ten, kdo láme“. Pohanský Řím je v proroctví představen jako mocnost, která bude drtit na kusy.

Potom jsem viděl v nočních viděních, a hle, čtvrtou šelmu, strašnou a hroznou a nadmíru silnou; a měla veliké železné zuby: požírala a drtila, a ostatek pošlapávala svýma nohama; a byla odlišná od všech šelem, které byly před ní; a měla deset rohů. Daniel 7,7.

Když Uriah Smith hovoří o loupežnících, cituje historika, který poukazuje na to, že loupežníci představují násilné narušitele.

„Nyní je uvedena nová moc — ‚lupiči z tvého lidu‘; doslova, praví biskup Newton, ‚ti, kdo rozbíjejí tvůj lid‘. Daleko na březích Tibery se království živilo ctižádostivými záměry a temnými úklady. Zpočátku malé a slabé rostlo podivuhodně rychle v síle a životnosti, obezřetně vztahovalo sem i tam své ruce, aby vyzkoušelo svou zdatnost a prověřilo sílu svého válečného ramene, až, vědomo si své moci, směle pozvedlo hlavu mezi národy země a neodolatelnou rukou uchopilo kormidlo jejich záležitostí. Od té chvíle stojí jméno Říma na stránce dějin, určeno po dlouhé věky řídit záležitosti světa a vykonávat mocný vliv mezi národy až do konce času.“

„Řím promluvil; a Sýrie i Makedonie brzy shledaly, že se vzhled jejich snu začíná měnit. Římané zasáhli ve prospěch mladého egyptského krále, rozhodnutí, že má být uchráněn před zkázou, kterou zosnovali Antiochos a Filip. Bylo to roku 200 př. Kr. a šlo o jeden z prvních významných zásahů Římanů do záležitostí Sýrie a Egypta.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 257.

Předpověď předložená v oněch verších se naplnila přibližně během dvaceti let od roku 219 př. Kr. do roku 200 př. Kr., avšak proroci hovoří více o posledních dnech než o dnech, v nichž žili.

„Každý ze starověkých proroků mluvil méně pro svou vlastní dobu než pro naši, takže jejich prorokování má platnost pro nás. ‚Toto všechno se jim přiházelo jako příklady a bylo to zapsáno k napomenutí nám, k nimž přišel konec věků.‘ 1. Korinským 10,11. ‚Nebylo jim zjeveno, že ne sami sobě, nýbrž nám sloužili těmito věcmi, které vám nyní zvěstovali ti, kdo vám kázali evangelium v Duchu Svatém seslaném z nebe; do těch věcí touží nahlédnout i andělé.‘ 1. Petrova 1,12....“

„Bible shromáždila a svázala dohromady své poklady pro tuto poslední generaci. Všechny veliké události a vážná dějství starozákonních dějin se v těchto posledních dnech v církvi opakovaly a opakují.“ Selected Messages, kniha 3, 338, 339.

Ačkoli Daniel nežil v dvacetiletém období, které zvažujeme, inspirace prostřednictvím spisů sestry Whiteové nás informuje, že velká část dějin zaznamenaných v Danielovi 11 se má opakovat v konečném naplnění Daniela 11.

„Nemáme času nazbyt. Před námi jsou těžké časy. Svět je rozbouřen duchem války. Brzy nastanou výjevy soužení, o nichž se hovoří v proroctvích. Proroctví v jedenácté kapitole Daniela dospělo téměř ke svému úplnému naplnění. Mnohé z dějin, které se odehrály při naplnění tohoto proroctví, se budou opakovat.“ Manuscript Releases, číslo 13, s. 394.

Verše deset až patnáct jedenácté kapitoly Danielovy představují dějiny posledních dnů, které vedou k brzy přicházejícímu nedělnímu zákonu, neboť verš šestnáctý určuje okamžik, kdy Řím

poprvé dobyl „slavnou zemi“.

Ale ten, kdo potáhne proti němu, bude jednat podle své vůle, a nikdo před ním neobstojí; a postaví se v nádherné zemi, která bude jeho rukou zničena. Daniel 11,16.

Daniel ve svých spisech užívá výraz „nádherná země“ dvakrát. Poprvé je to ve verši šestnáct, kdy doslovný pohanský Řím dobyl doslovnou nádhernou zemi Judu.

„Ačkoli Egypt nemohl obstát před Antiochem, králem severu, Antiochos nemohl obstát před Římany, kteří nyní vytáhli proti němu. Žádná království již nebyla s to odolávat této vzrůstající se moci. Sýrie byla dobyta a připojena k římské říši, když Pompeius roku 65 př. Kr. zbavil Antiocha Asiatika jeho držav a učinil ze Sýrie římskou provincií.

„Táž mocnost měla také stanout ve Svaté zemi a strávit ji. Řím se spojil s Božím lidem, Židy, smlouvou roku 162 př. Kr., od kteréhožto data zaujímá významné místo v prorockém kalendáři. Skutečnou pravomoc nad Judskem však nezískal faktickým dobytím až do roku 63 př. Kr.; a stalo se tak následujícím způsobem.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

Další verš, v němž Daniel používá výraz „nádherná země“, je verš čtyřicátý první.

Vstoupí také do slavné země a mnohé země budou poraženy; avšak tito uniknou z jeho ruky: Edóm, Moáb a přední z synů Ammonových. Daniel 11,41.

Verš čtyřicet jedna samozřejmě následuje po verši čtyřicet a verš čtyřicet začíná slovy „a v čase konce“. V díle Velké drama věků sestra Whiteová označuje rok 1798 za „čas konce“, takže verš čtyřicet jedna určuje dějiny, které následují po čase konce v roce 1798.

„Ale v době konce, praví prorok, „mnozí budou sem a tam pobíhat a poznání se rozmnoží.“ Daniel 12,4.... Od roku 1798 byla kniha Daniel zapečetěna, poznání proroctví vzrostlo a mnozí hlásali slavnostné poselství o blízkém soudu.“ Velký spor věků, 356.

Slavná země ve čtyřicátém prvním verši není doslovný starověký Juda dávných časů, nýbrž duchovní novodobý Juda. Spojené státy jsou duchovním novodobým Judou a čtyřicátý první verš označuje brzy přicházející nedělní zákon ve Spojených státech.

Avšak ne nejprve to, co je duchovní, nýbrž to, co je přirozené; a potom to, co je duchovní. 1. Korintským 15,46.

Tento nedělní zákon je předobrazem v šestnáctém verši, neboť „velká část dějin, které se odehrály“ při naplňování jedenácté kapitoly knihy Daniel, se má opakovat. Verše deset až patnáct v posledních dnech představují dějiny, které předcházejí nedělnímu zákonu a vedou k němu.

Král severu v těchto pěti verších, stejně jako král jihu, kteří se naplnili v seleukovském králi Antiochovi Velikém a v egyptských králích ptolemaiovského království, předobrazují mocnosti, jež jsou středem dějin vedoucích k brzy přicházejícímu nedělnímu zákonu. Tyto verše označují dějiny hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc, neboť verš deset označuje pád Sovětského svazu v roce 1989 a verš šestnáct brzy přicházející nedělní zákon.

Kristus zdůrazňuje tyto verše tím, že uvádí desátý verš do souladu se čtyřicátým veršem a šestnáctý verš se čtyřicátým prvním. Přímý odkaz na doslovnou nádhernou zemi, která je předobrazem duchovní nádherné země z čtyřicátého prvního verše, stojí na konci těchto šesti veršů a desátý verš na jejich počátku.

Právě tak jako Kristus zajistil, že verš šestnáct má přímou souvislost s veršem čtyřicátým prvním, má i verš desátý přímou souvislost s veršem čtyřicátým. Výraz ve verši desátém „přeteče a přejde“ je totožný hebrejský obrat, který je ve verši čtyřicátém přeložen jako „přeteče a převalí se“. Tento obrat se v Písmu nachází už jen na jednom dalším místě, ale je přeložen poněkud odlišně než ve verši desátém a ve verši čtyřicátém. Přesto jde o tentýž hebrejský obrat.

A pronikne Judou; rozvodní se a přeteče, dosáhne až k šíji; a rozpětí jeho křídel naplní šíři tvé země, ó Immanueli. Izajáš 8,8.

Izajášovo „rozvodní se a přeteče“ je totéž jako ve verši desátém „rozvodní se a pronikne“ a ve verši čtyřicátém „rozvodní se a přežene se“. Navíc každý z těchto tří veršů popisuje útok krále severu proti králi jihu. U Izajáše severní asyrský král Senacherib útočil na Judu, jižní království Izraele. Ve verši desátém Antiochos Magnus, severní král seleukovské říše, útočil na jižní království Egypta. Ve verši čtyřicátém král severu, papežská moc, která na počátku verše čtyřicátého obdržela smrtelnou ránu, útočil na jižní ateistickou moc Sovětského svazu. Každý verš představuje tutéž prorockou strukturu konfliktu mezi králi severu a jihu a v každém verši severní král „se rozvodní a přežene se“.

Izajášovo svědectví i desátý verš oba potvrzují, že když severní král útočí, zastaví se dříve, než vstoupí do hlavního města jižního království. Sancherib přivedl své válečné tažení až k hradbám Jeruzaléma, a nikoli dále. Roku 219 př. Kr. přišel Antiochos Veliký k hranici Egypta a zastavil se. Poté prohrál bitvu u Rafie, k níž došlo o dva roky později, roku 217 př. Kr. Sancherib přišel k hradbám Jeruzaléma a bitvu prohrál, neboť zasáhl Bůh.

Proto toto praví Hospodin o králi asyrském: Nevstoupí do tohoto města ani tam nevystřelí šíp, ani nepřitáhne proti němu se štítem, ani proti němu nenavrhne násep. Cestou, kterou přišel, touž se vrátí a do tohoto města nevstoupí, praví Hospodin. Neboť budu bránit toto město, abych je zachránil, pro sebe samého a pro svého služebníka Davida. I stalo se té noci, že vyšel anděl Hospodinův a pobil v táboře Asyřanů sto osmdesát pět tisíc; a když časně ráno vstali, hle, byli to všechno mrtvá těla. Proto Sancherib, král asyrský, odtáhl a odešel, navrátil se a usadil se v Ninive. A stalo se, když se klaněl v domě Nisrocha, svého boha, že jej jeho synové Adrammelech a Sarezer zabili mečem; a utekli do země Arménie. A místo něho kraloval jeho syn Esarhaddon. 2 Královská 19,32–37.

V roce 1989 král severu smetl Sovětský svaz, avšak nepřemohl hlavní město Sovětského svazu. Rusko zůstalo stát. Další bitvou, předobrazem ve verších jedenáct a dvanáct, byla bitva u Rafie, která byla rovněž předobrazem porážkou Senacheribova vojska a jeho následnou smrtí, což označuje vítězství jižního krále, jímž bylo v svědectví o Senacheribovi Judsko a ve svědectví o Antiochovi Velikém Rafie.

Desátý verš poskytuje přímou souvislost se čtyřicátým veršem a šestnáctý verš poskytuje přímou souvislost se čtyřicátým prvním veršem. Verše deset až šestnáct představují dějiny od roku 1989 až po nedělní zákon. Tento verš představuje skryté dějiny ve čtyřicátém verši, které začínají rozpadem Sovětského svazu v roce 1989 a pokračují až k nedělnímu zákonu. Desátý verš také přímo spojuje „sedm časů“ z 3. Mojžíšovy 26 s těmito skrytými dějinami, avšak tato linie pravdy přesahuje rámec toho, co zde předkládáme.

V dějinách milleritského hnutí došlo k prvnímu ze šesti hlavních sporů v rámci adventismu týkajících se správné identifikace Říma, a to o to, koho představují lupiči ve čtrnáctém verši. Protestanté zastávali názor, že představují Antiocha Epifana, zatímco millerité je ztotožnili s Římem. V posledním sporu adventismu o správnou identifikaci Říma jde rovněž o lupiče ve čtrnáctém verši. Jedna skupina, zastoupená millerity, hájí základní chápání milleritů, které bylo potvrzeno Duchem proroctví.

„Viděla jsem, že tabule z roku 1843 byla vedena rukou Páně a že nemá být měněna; že čísla byla taková, jak je On chtěl; že Jeho ruka spočívala nad jednou chybou v některých číslech a zakrývala ji, takže ji nikdo nemohl vidět, dokud Jeho ruka nebyla odňata.“ Early Writings, 74.

Tento posvátný diagram označuje tento spor údajem 164 př. Kr.

„164 Smrt Antiocha Epifana, který ovšem nepovstal proti Knížeti knížat, neboť byl již 164 let mrtev, než se Kníže knížat narodil.“

Odkaz na onen spor na posvátné mapě představuje jedinou pravdu znázorněnou na posvátné mapě, která není založena na prorockém oddílu z Božího slova. Tím označuje mezník nikoli biblických dějin, nýbrž dějin adventního hnutí, a „neměl by být měněn“, neboť onen spor ukazuje, jak je prorocké vidění ustanoveno. Odmítnout tuto základní pravdu znamená zároveň odmítnout autoritu schválení posvátné mapy Duchem proroctví.

„Úplně posledním satanovým klamem bude zneplatnit svědectví Ducha Božího. ‚Kde není vidění, lid hyná‘ (Příslaví 29,18). Satan bude důmyslně působit různými způsoby a skrze různé prostředky, aby otřásl důvěrou ostatního Božího lidu v pravé svědectví. Uvede falešná vidění, aby sváděl, a smísí nepravé s pravým, a tak lidi znechutí, že budou pokládat vše, co nese jméno vidění, za druh fanatismu; avšak upřímné duše budou moci na základě porovnání nepravého a pravého mezi nimi rozlišovat.“ Vybraná poselství, kniha 2, 78.

Poslední spor „násilníků z tvého lidu“ je týž jako první a bez porozumění symbolu, který upevňuje vidění, „lid hyne“. „Hyne“, protože „maří svědectví Ducha Božího.“

Druhá skupina tvrdí, že Spojené státy jsou ve čtrnáctém verši znázorněny jako lupiči. Tato skupina není schopna nebo není ochotna vidět, že Antiochos Magnus ve verších deset až patnáct představuje Spojené státy. Právě tak jako protestanti v milleritských dějinách tvrdili, že lupiči byli Antiochos, skupina, která není ochotna vidět, ztotožňuje lupiče s mocností (Spojenými státy), jež je předobrazena Antiochem.

Útok Senacheribův proti Judovi, který dospěl až k hlavnímu městu Jeruzalému a ztroskotal, vedl Senacheribův vojevůdce Rabšake.

Nuže tedy, prosím, dej zástavu mému pánu, králi asyrskému, a já ti dám dva tisíce koní, budeš-li s to ze své strany na ně posadit jezdce. Jak bys tedy mohl odvrátit tvář jediného velitele z nejmenších služebníků mého pána a spoléhat se na Egypt pro vozy a jezdce? Což jsem nyní vytáhl proti tomuto místu, abych je zničil, bez Hospodina? Hospodin mi řekl: Vytáhni proti této zemi a znič ji. Tu řekli Eljakím, syn Chilkijášův, a Šebna a Jóach Rabsákovi: Mluv, prosíme, ke svým služebníkům aramejsky, neboť rozumíme; a nemluv s námi judsky do uší lidu, který je na hradbě. Ale Rabsák jim řekl: Což mě můj pán poslal mluvit tato slova k tvému pánu a k tobě? Což mě neposlal k mužům, kteří sedí na hradbě, aby jedli svůj vlastní trus a pili svou vlastní moč spolu s vámi? Potom se Rabsák postavil a zvolal silným hlasem judsky a mluvil řka: Slyšte slovo velikého krále, krále asyrského. 2 Královská 18,23–28.

Rabsakés nepředkládal svá vlastní slova, nýbrž slova asyrského krále Senacheriba. V Danielovi 11,40 je králem severu papežská moc, která v době konce roku 1798 utrpěla smrtelnou ránu z rukou ateistické Francie, krále jihu. V tomto verši král severu nakonec odplácí úder a v roce 1989 se přelije přes jižní království (SSSR). Když král severu toto dílo vykonal, přivedl s sebou „vozy a jezdce i mnoho lodí“. „Vozy a jezdci“ představují vojenskou moc a „lodě“ představují hospodářskou sílu. Tyto symboly označují Spojené státy jako zástupné vojsko papežského Říma při vítězství roku 1989, jak je předobrazeno Rabsakem. Antiochos Veliký ve verších deset až patnáct představuje Spojené státy, a jelikož William Miller správně určil, že slovo „také“ ve verši čtrnáct ustavuje novou moc vstupující do prorockého vyprávění, musí „lupiči“ představovat moc odlišnou jak od ptolemaiovských králů jihu, tak od Antiocha, krále severu, či od Filipa Makedonského.

„Král jihu v tomto verši bez jakékoli pochybnosti znamená krále Egypta; avšak co znamenají lupiči z tvého lidu, zůstává snad pro některé dosud pochybné. Že tím nemůže být míněn Antiochos ani žádný král Sýrie, je zřejmé; neboť anděl hovořil o onom národě po řadu předchozích veršů a nyní praví: ‚také lupiči z tvého lidu‘ atd., čímž zjevně naznačuje nějaký jiný národ. Připustím, že Antiochos snad Židy olupoval; avšak jak by to mohlo ‚potvrdit vidění‘, když o Antiochovi se nikde ve vidění nemluví jako o tom, kdo vykonal čin tohoto druhu; neboť ve vidění náležel k tomu, co se nazývá řeckým královstvím. Dále, ‚potvrdit vidění‘ musí znamenat učinit je jistým, dovršit je nebo je naplnit.“ William Miller, Miller’s Works, přednáška 6, 89.

„Antiochos“ bylo jméno, které si zvolilo mnoho králů syrské seleukovské říše. Zakladatelem této říše byl Seleukos Níkátor a celý seznam seleukovských králů čítal přibližně dvacet šest až třicet panovníků. Mnozí z těchto králů si zvolili jméno „Antiochos“, právě tak jako si mnozí papežové po svém zvolení za papeže volí pontifikální jména. Všichni papežové jsou „antikrist“, což znamená „proti Kristu“. Slovo „anti“ znamená „proti“. Jako antikristové přijali jméno svého duchovního praotce, jímž je satan. Satan i papežové jsou oba v inspirovaném svědectví označeni jako antikrist.

„Odhodlání antikrista dovršit vzpouru, kterou započal v nebi, bude i nadále působit v synech neposlušnosti.“ Testimonies, svazek 9, s. 230.

Papež je zástupcem satana, a jsou tedy oba proti Kristu, a proto jsou „antikristem“. Když přijmou úřad papeže, zvolí si jméno a stanou se satanovým pozemským zástupcem.

„Aby si církve zajistila světské zisky a počty, byla přivedena k tomu, aby hledala přízeň a podporu velkých mužů země; a když takto zavrhl Krista, byla pohnuta k tomu, aby poddala svou věrnost představiteli satana — římskému biskupovi.“ Velký spor, 50.

Po jejich skutcích je poznáte, a papežové pokračují v témž díle jako satan.

„Skrze římského papeže se zde na zemi koná totéž dílo, jaké bylo konáno v nebeských síních před vyhnáním knížete temnoty. Satan se v nebi snažil opravit Boží zákon a předložit vlastní dodatek. Vyvyšoval svůj vlastní úsudek nad úsudek svého Stvořitele a svou vůli postavil nad vůli Jehovy, a tímto způsobem v podstatě prohlásil Boha za omylného. Papež rovněž jedná stejným způsobem a, přisuzuje-li sám sobě neomylnost, usiluje o přizpůsobení Božího zákona svým vlastním představám, domnívaje se, že je schopen napravit chyby, které se podle jeho mínění nacházejí v ustanoveních a příkazech Pána nebe i země. V podstatě říká světu: Dám vám lepší zákony než jsou zákony Jehovovy. Jaká urážka Boha nebes!“ Signs of the Times, 19. listopadu 1894.

Ačkoli Seleukos Níkátór založil Seleukovskou říši, mnozí z následujících králů si zvolili jméno „Antiochos“ na počest nikoli Seleuka, nýbrž jeho otce. Seleukův otec, Antiochos, byl šlechticem a vojevůdcem ve službách makedonského krále Filipa II., který byl otcem Alexandra Velikého. Toto urozené postavení a vojenské zázemí pomohly položit základ pro Seleukovu vlastní významnou úlohu i jeho následný vzestup k moci po smrti Alexandra Velikého.

Seleukovo království bylo ustanoveno, když převzal vládu nad třemi ze čtyř oblastí Alexandrova království. Také Řím dobývá tři zeměpisné mocnosti, aby převzal vládu a stal se králem severu. Když Seleukos zajistil východ, západ a sever, stal se v historickém vyprávění králem severu a jeho hlavním městem bylo město Babylón. Mnozí z následujících králů si při nastoupení na severní trůn zvolili jméno „Antiochos“, aby uctili svého politického praotce. Paralelu lze snadno spatřit, rozhodnete-li se ji vidět. Pokud ne, neuvidíte ji.

Jméno „Antiochos“ (řecky Ἀντίοχος) pochází z řeckých prvků „anti“ (ve významu „proti“ nebo „opačný“) a „ocheo“ (ve významu „pevně držet“ nebo „udržovat“). Severní králové si toto jméno volili, aby zachovali své politické dědictví po otci, právě tak jako antikrist (papežové) volí jména, když začínají vládnout. Tak jako jsou papežové zástupci svého otce, ďábla, tak i Antiochové syrské říše předobrazují zástupce svého otce. V tomto výkladu Antiochos představuje zástupce svého otce. Zástupcem papežské moci v roce 1989 byly Spojené státy a světské svědectví potvrzuje vztah mezi antikristem, papežem Janem Pavlem II., a Ronaldem Reaganem v jejich díle přivést k pádu bývalý Sovětský svaz.

Ve verších deset až šestnáct obsahují první a poslední verš přímé odkazy na verše čtyřicet a čtyřicet jedna. Verš deset přímo představuje verš čtyřicet. Verš šestnáct přímo představuje verš čtyřicet jedna. Tyto verše představují tu část Danielova proroctví, která se vztahuje k posledním dnům.

„Kniha, která byla zapečetěna, nebyla knihou Zjevení, nýbrž tou částí Danielova proroctví, která se vztahovala k posledním dnům. Písmo praví: ‚Ty však, Danieli, zavři ta slova a zapečeť knihu až do doby konce; mnozí budou sem a tam pobíhat a poznání se rozmnoží‘ (Daniel

12,4). Když byla kniha otevřena, bylo vyhlášeno: „Času již více nebude.“ (Viz Zjevení 10,6.) Kniha Daniel je nyní odpečetěna a zjevení, které Kristus dal Janovi, má přijít ke všem obyvatelům země. Rozmnožením poznání má být připraven lid, aby obstál v posledních dnech....“

„V poselství prvního anděla jsou lidé vyzýváni, aby uctívali Boha, našeho Stvořitele, který učinil svět i vše, co je v něm. Vzdávali poctu ustanovení papežství, a tak zbavovali zákon Jehovův jeho účinnosti, avšak v této věci má dojít k rozmnožení poznání.“ Selected Messages, kniha 2, 105, 106.

V čase konce roku 1989 představuje posledních šest veršů jedenácté kapitoly Daniele „část Danielova proroctví, která se vztahovala k posledním dnům“. To bylo rozpoznáno, když bylo tehdy odpečetěno, a toto odpečetění přineslo rozmnožení poznání o „ustanovení papežství, které ruší Jehovův zákon“. Alfa i Omega vždy znázorňuje konec počátkem a proces zkoušky, který započal roku 1989, byl určen k tomu, aby vytvořil dvě třídy ctitelů.

I řekl: Jdi svou cestou, Danieli, neboť ta slova jsou uzavřena a zapečetěna až do času konce. Mnozí budou očišťeni, zběleni a vyzkoušeni; bezbožní však budou bezbožně jednat, a žádný z bezbožných neporozumí; moudří však porozumějí. Daniel 12,9.10.

Nyní se nacházíme v závěrečné etapě onoho procesu zkoušky, neboť spor o lotry na počátku adventismu se nyní opakuje. Ztotožnit lotry se Spojenými státy znamená ztotožnit Antiocha s lotry. Je to totožný spor, jaký vedli millerité a protestanti.

Na konci procesu zkoušení, právě tak jako na počátku procesu zkoušení, který započal roku 1989, Lev z pokolení Judova odpečetěje „onu část proroctví Danielova, která se vztahovala k posledním dnům“. Roku 1989 to bylo posledních šest veršů jedenácté kapitoly Daniela, a na konci je to skrytá historie čtyřicátého verše, která je předobrazně znázorněna ve verších deset až šestnáct.

V následujících článcích budeme pokračovat v našem zkoumání šesti linií sporů v dějinách adventismu. První z těchto šesti sporů znázorňuje poslední z těchto šesti sporů. První a poslední spor použijeme k tomu, abychom na ně promítli zbývající čtyři spory, jak budeme rozvíjet prvky spojené s úsilím nepřítele spravedlnosti zabránit Božímu lidu, aby správně rozdělával „vidění“, které je ustanoveno symbolem Říma.

„Jestliže nepochopíme důležitost okamžiků, které rychle přecházejí do věčnosti, a nepřipravíme se, abychom obstáli ve velikém dni Božím, budeme nevěrnými správci. Strážný má znát, kolik je hodin v noci. Vše je nyní zahaleno vážností, kterou by si měli uvědomit všichni, kdo věří pravdě pro tento čas. Měli by jednat s ohledem na den Boží. Soudy Boží se brzy snesou na svět a my se potřebujeme připravovat na onen veliký den.“

„Náš čas je vzácný. Máme jen několik, převelmi několik dnů milosti, v nichž se máme připravit na budoucí, nesmrtelný život. Nemáme čas promarnovat jej nahodilými kroky. Měli bychom se obávat, abychom neulpívali jen na povrchu Božího slova.“ Testimonies, svazek 6, 407.